

Kom-post

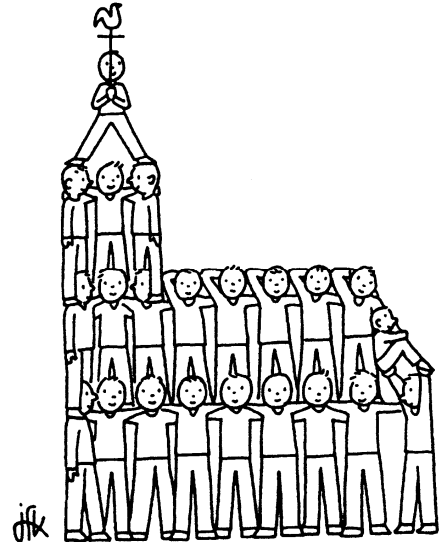
november 2008

nr. 4a

Ik hoor bij de kerk van Jezus.

Hoofdstuk 4 gaat over de eigen parochie. Je hoort door je doopsel bij de gemeenschap van mensen die de weg van Jezus willen gaan. Een kerkgebouw is heel belangrijk voor een parochie, maar de parochie bestaat niet uit stenen maar uit levende mensen die samen de kerk vormen.

In de eerste bijeenkomst (woensdag 5 november) **ga je kennis maken met mensen die actief zijn in onze parochie.** Je gaat hen interviewen over wat ze doen in de parochie en waarom ze dit doen.

Als je samen een gemeenschap wilt zijn,
(de kerk van Jezus is een gemeenschap)
dan moet je naar elkaar kijken,
om te zien wat er bij de ander leeft
of wat jij voor die ander kunt doen.
Dan moet je naar elkaar luisteren
en proberen te verstaan wat de ander bezielt.

Waar mensen niet meer naar elkaar luisteren,
wordt het leven een hel.
Wie bij de Kerk van Jezus wil horen,
moet leren luisteren naar de ander.

Dus: **woensdag 5 november** van 19.00 uur tot
ongeveer 20.30 uur voor de **Jongeren** op de
Josefschool

De boom

Een oude, wijze man zat in zijn tuin tegen een appelboom te slapen of te denken - ik weet het niet - en toen kwam daar een klein meisje voorbij. Het zag die man, ging naar hem toe en vroeg: "Opa, wat is het voornaamste bij een boom?"

De oude man dacht diep na en zei: "Dat weet ik niet. Wat denk jij?" "Nou", zei het kleine meisje, "ik denk: de stam, want anders viel u om."

De oude man lachte en zei: "Dat heb je aardig bedacht, maar toch heb je niet helemaal gelijk, want die boom staat er niet voor mij alleen."

En terwijl hij dat zei vielen er twee appels naar beneden. Hij raapte ze op en gaf er een aan het meisje. Zelf pakte hij de andere en zei: "Smakelijk eten." "O ja, natuurlijk", zei toen het meisje, "de appels zijn het voornaamste, dat had ik vergeten."

Toen begon het heel hard te regenen. Het meisje lachte en zei: "Nu zitten we midden in de regen en toch blijven we droog. O ja, natuurlijk, nu weet ik het: bij een boom zijn de takken en de bladeren het voornaamste."

"Nou ik weer", zei de oude man. "Wat zou er gebeuren als het nu eens heel lang niet zou regenen?" En met een stok stak hij diep in de grond, zodat je de wortels van de boom kon zien. "O ja," zei het meisje, "dat was ik vergeten: van de wortels krijgt een boom te eten en te drinken."

"Kijk", zei de oude man, "en daarom weet ik nog steeds niet wat het voornaamste is van een boom; ik denk dat n iets het voornaamste is, want het gaat om de hele boom. Net als bij mensen, die kunnen elkaar ook niet missen."

Kom-post

november 2008

nr. 4b

Hallo allemaal,

We gaan weer verder met het vormselproject.

Op **donderdag 27 november** komen we weer bij elkaar voor de **tweede bijeenkomst van hoofdstuk 4**. Deze avond is voor de **jongeren en ouders**

In de vorige bijeenkomst hebben gepraat en geluisterd naar mensen die iets doen voor de parochie of in die parochie.

In deze tweede bijeenkomst gaan we samen met jullie en jullie ouder(s) in de kerk nog eens goed rondkijken.

In het kerkgebouw zijn allerlei voorwerpen te zien die je niet alledaags tegenkomt.

Tijdens de voorbereiding op de eerste communie heb je ook al een rondleiding in de kerk gehad.

Daar weet je natuurlijk nog alles van. Of misschien ook niet?

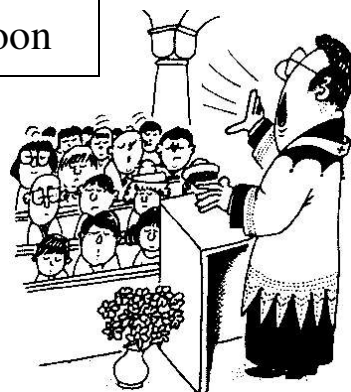
Van de dingen die je in de kerk tegenkomt is niet alles even belangrijk, maar wil je een beetje een beeld krijgen van alles wat er in de kerk gebeurt, is het goed alles eens goed te bekijken.

Een speurtocht zal je daarbij helpen

Deze avond is gezamenlijk voor Stevensbeek en Overloon in de Theobalduskerk in Overloon

donderdag 27 november
van 19.00 tot ongeveer 20.30 uur
in de kerk van Overloon

Breng een pen mee, die heb je nodig.

De zingende olifant

De olifant heette Kai-to. Hij was heel klein en stond onder de buik van zijn moeder. Hij zag het gras, de bloemen en de poten van de andere olifanten. Dat was zijn wereld. Maar hij was anders dan de andere olifanten. Hij kon zingen!

'Psst!' zei zijn moeder, 'wees stil! Olifanten zingen niet!' 'Mond dicht!' brulde de olifantenkudde. 'Geen enkele olifant heeft ooit gezongen. Wij kunnen niet dulden, dat jij zingt!'

Maar Kai-to kon zich niet stilhouden. Hij zag de hemel en het geheimzinnige oerwoud met zijn dieren, en hij zong als ze onderweg waren op de grote olifantenpaden en hij zong wanneer ze rustten en vaak zong hij ook zelfs in zijn dromen.

Op een dag had de oude olifantenleider zijn oren uitzonderlijk goed gewassen. Daardoor hoorde ook hij Kai-to's zang.

'Geen enkele olifant heeft ooit gezongen', zei hij, 'en daarom is het verboden!' En hij joeg Kai-to weg.

Wie echter eenmaal uit de kudde verstoten is durft niet meer terug te keren. Daarom ging Kai-to nu zijn eigen weg; ver achter de kudde volgde hij het spoor en nog vaak konden ze hem treurig of opstandig horen zingen.

Maar de jonge olifanten van de kudde werden ontevreden; zij mochten Kai-to graag. En zij hielden van zijn liederen. Zij stelden zich dreigend op en hieven hun slurven tegen de olifantenleider op:

'Kai-to moet terugkomen!' riepen ze.

De oude leider zei: 'Het is nog nooit voorgekomen, dat men tegen mij in opstand is gekomen. En dat een olifant zingt, dat is strijdig met een oude olifantenwet!'

Maar de jongeren riepen: 'Wanneer een wet oud is, hoeft die niet meer goed te zijn. Denk na en haal Kai-to terug! Anders gaan wij ook en vormen met Kai-to een nieuwe kudde!'

Toen schikte de olifantenleider zich en haalde Kai-to terug, Kai-to en zijn lied.

Sindsdien gebeurt het vaker, dat er olifanten geboren worden, die onder de buik van hun moeder zingen.